

Lovforslaget sattes til forhandling.

Waldemar Laursen: Det af den højtærede finansminister fremsatte lovforslag tager i al sin enkelhed sigte på at nedlægge den siden 1906 eksisterende statsbrandforsikringsfond.

Den tanke — eller idé, om man vil — der i det første decennium af dette århundrede lå til grund for fondens oprettelse, var at skaffe de under staten hørende ejendomsværdier en forsikringsordning, således at staten ved eventuelle brand- eller eksplosionsskader på disse blev holdt skadesløs. Ydermere stilede forsikringsordningen imod at samordne og bringe mere ensartede forhold til veje på det nævnte område.

Selv om statens værdier inden for fondens forsikringsområde var under udvikling, viste det sig dog, at renterne af en fondssum på 5 mill. kr. var tilstrækkelige til at skabe dækning for indtrufne skader indtil den første verdenskrigs afslutning, men så meldte vanskelighederne sig. På det tidspunkt var statens værdier så stærkt forøget — og her spillede naturligvis også den stærke stigning i prisniveauet i krigens kølvand ind — at der ikke mere var forsikringsmæssig dækning til stede i fonden.

Dette forhold søgte man at ændre ved en lovændring i 1920, idet man påbød de enkelte styrelsesgrene at forøge fondens midler ved årlige bidrag. De nye beføjelser, der i denne anledning blev tillagt fonden, samt den videre udvikling af statens virkeområde og de medfølgende værdiforøgelser har imidlertid med årene mindsket fondens muligheder for at løse de opgaver, som ved oprettelsen var tiltænkt den med den dengang skabte grundkapital.

Derimod har udviklingen ført med sig en ret omfattende administration og en irrationel ordning, idet nu både fonden og de enkelte styrelsesgrene administrativt er indblandet i de forhold, der opstår ved indtrufne skader.

Der er derfor for mig ingen tvivl om, at forholdene i tiden, der er gået, siden fonden blev oprettet, har ændret sig sådan, at fondens fortsatte beståen må anses for at være uhensigtsmæssig. Nu kan man selvfølgelig vælge den vej at forøge fondens grund-

kapital for om muligt at rette forholdet op, men dette ville kræve et millionbeløb af en sådan størrelsesorden — hvis den vel at mærke skulle have mulighed for at sikre den af staten indtegnede værdisum en forsikringsmæssig forsvarlig ordning — at man af forståelige grunde må tage afstand derfra.

Jeg mener derfor, at det må være mest hensigtsmæssigt — og jeg ser i øvrigt i den højtærede ministers skriftlige fremsættelse af lovforslaget, at et af ministeren nedsat embedsmandsudvalg er nået til samme resultat — at man nu ophæver fonden og så lader de enkelte styrelsesgrene selv ordne deres forhold.

Ydermere har statistiske undersøgelser ifølge bemærkningerne til lovforslaget vist, at de fleste brand- og eksplosionsskader ikke er af større omfang, end at de udmærket kan dækkes af det beløb, som de enkelte styrelser inden for deres bevillingsnet har afsat på deres konto for reparation og fornyelser af de dem tilhørende ejendomme og tilknyttede institutioner. Skulle endelig tilfældet være så slemt, vil det jo altid være muligt for den enkelte styrelsesgren at søge særskilt bevilling for om muligt at retablere det skaderamte eller skabe noget helt nyt, om man anser det for mest hensigtsmæssigt.

Det rent principielle, som var og er brandforsikringsfondens formål: at staten ønsker at være selvforsikrer for sine bygninger og tilknyttede institutioner, og hvad dertil hører af maskinelle værdier, inventar m. v., vedbliver at bestå, selv om fonden ophæves. Det er, synes jeg, med de store værdier, det drejer sig om, et sundt og godt princip og sikkert også den ordning, der økonomisk svarer sig bedst for staten.

Må jeg endelig til slut sige, at jeg finder det naturligt, hvis fonden ophæves, at den i fonden i dag eksisterende kapital på ca. 7 mill. kr. overføres til finansministeriet, som skal foretage fondens afvikling og senere fastlægge de nærmere bestemmelser angående de enkelte styrelsesgrenes administrative beføjelser på det forsikringsmæssige område.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale det fremsatte lovforslag og tilsige støtte til dets snarest mulige gennemførelse i det høje ting.